

แผนจัดการเรียนรู้ ที่ ๗

ท๕๑๒๐๑ วรรณกรรมอีสาน ๑ ช่วงชั้นที่ ๔ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ เวลา ๒ ชั่วโมง
หน่วยการเรียนรู้ วรรณกรรมเฉพาะเรื่อง (ประเภทกลอน เรื่องพญาคำทอง (สอนไพร่))

สาระสำคัญ

คำประพันธ์อีสานประเภทกลอนเป็นอีกประเภทหนึ่งที่พบมาก เรื่องพญาคำทอง (สอนไพร่) เป็นวรรณกรรมคำสอนที่มีคุณค่า ควรอ่านให้ถูกท่วงทำนอง เข้าใจเรื่องราวและนำสาระไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

อ่านคำประพันธ์อีสานประเภทกลอนได้ถูกท่วงทำนองและประเมินคุณค่าได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

- อ่านออกเสียงคำประพันธ์อีสานประเภทกลอนได้ถูกท่วงทำนอง
- อธิบายความหมายของคำประพันธ์ได้
- บอกคุณค่าด้านวรรณศิลป์และด้านสังคมได้

สาระการเรียนรู้

- ท่วงทำนองของคำประพันธ์อีสานประเภทกลอน
- ความหมายของบทกลอน
- คุณค่าด้านวรรณศิลป์และด้านสังคม

คุณลักษณะที่ปลูกฝัง

รักการอ่านวรรณกรรมอีสาน

กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ ๑-๒

- ครูแจ้งจุดประสงค์ กิจกรรมและเกณฑ์การประเมินผล
- นักเรียนทบทวนประเภทและรูปแบบฉันทลักษณ์ของวรรณกรรมอีสาน โดยให้กลุ่มที่เคยรายงานเรื่องนี้เล่าให้เพื่อนฟังอีกครั้งหนึ่ง
- ครูแจกใบความรู้วรรณกรรมอีสาน เรื่องพญาคำทอง (สอนไพร่)
- นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์โครงสร้างทางฉันทลักษณ์ของคำประพันธ์อีสานประเภทกลอน
- ครูอ่านออกเสียงให้ฟังเป็นตัวอย่าง นักเรียนอ่านตามให้ถูกท่วงทำนอง
- สุ่มนักเรียนอ่านรายบุคคล ครูแนะนำข้อบกพร่อง นักเรียนปรับปรุงแก้ไข

๙. นักเรียนวิเคราะห์โครงสร้างทางฉันทลักษณ์ของกลอน เปรียบเทียบกับโครงสร้างประเภทกาพย์

๑๐. ครูสาธิตการขับร้อง "หมอลำ" โดยใช้คำประพันธ์อีสานประเภทกลอน (ลำทางสั้น)

๑๑. นักเรียนทดลองลำทางสั้นโดยใช้คำประพันธ์ประเภทกลอนพอให้เข้าใจ

๑๒. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความแตกต่างของกลอนและกาพย์

๑๓. ครูมอบหมายงานศึกษานอกเวลา ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มวิเคราะห์ความหมายและคุณค่าด้านวรรณศิลป์และด้านสังคม จากวรรณกรรมเรื่องพญาคำทอง

๑๔. นักเรียนแต่ละกลุ่มรายงานหน้าชั้นด้วยภาษาไทยอีสาน

๑๕. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปการอ่านท่วงทำนองบทกลอนทั้งสอบแบบ และการประเมินคุณค่าของวรรณกรรม

๑๖. นักเรียนบันทึกข้อสรุปในสมุดบันทึก

สื่อการเรียนรู้

๑. ใบความรู้วรรณกรรมอีสาน เรื่อง พญาคำทอง (สอนไพร่)

การวัดผลประเมินผล

๑. กระบวนการวัด

สิ่งที่วัด	วิธีการ	เครื่องมือ
๑. ทักษะการอ่านออกเสียงบทกลอน	ข้อ ๑ ครูสังเกตการอ่านออกเสียงบทกลอนประเภทโคลง	ข้อ ๑ แบบประเมินการอ่านออกเสียงบทกลอน
๒. การวิเคราะห์ความหมาย	สารและกาพย์รายบุคคล	ข้อ ๒-๓ แบบประเมินการพูดรายงาน
๓. การประเมินคุณค่าวรรณกรรม	ข้อ ๒-๓ ครูและนักเรียนสังเกตจากการรายงาน	ข้อ ๔ บันทึกพัฒนาการ
๔. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ (ความรักการอ่าน)	ข้อ ๔ ครูบันทึกจำนวนหนังสือที่ยืมอ่านนอกเวลาและการส่งรายงานการอ่านเพิ่มเติม	ประจำตัว (ใช้ชุดเดียวกันกับแผนพัฒนาการเรียนรู้ที่ ๓)
	ทดสอบปลายภาค	แบบทดสอบ

๒. เกณฑ์การวัดและประเมินผล

๒.๑ ทักษะการอ่านออกเสียงบทกลอน

ระดับ ๓ (ดีมาก) ถ้าอ่านได้ถูกต้องท่วงทำนอง ราบรื่นไม่ติดขัด

ระดับ ๒ (ดี) ถ้าอ่านได้ถูกต้องท่วงทำนอง ติดขัดบ้าง

ระดับ ๑ (ปรับปรุง) ถ้าอ่านไม่ถูกต้องท่วงทำนอง ติดขัดมาก

๒.๒ การอธิบายความหมายของบทกลอน

ระดับ ๓ (ดีมาก) ถ้าความหมายถูกต้อง อธิบายเพิ่มเติมชัดเจน

ระดับ ๒ (ดี) ถ้าความหมายถูกต้อง อธิบายเพิ่มเติมน้อย

ระดับ ๑ (ปรับปรุง) ถ้าความหมายไม่ถูกต้อง ไม่อธิบายเพิ่มเติม

๒.๓ การบอกคุณค่าด้านวรรณศิลป์และด้านสังคม

ระดับ ๓ (ดีมาก) ถ้าบอกคุณค่าได้ถูกต้อง ยกตัวอย่างได้ชัดเจน

ระดับ ๒ (ดี) ถ้าบอกคุณค่าได้ถูกต้อง มีตัวอย่างน้อย

ระดับ ๑ (ปรับปรุง) ถ้าบอกคุณค่าไม่ถูก ต้องศึกษาและรายงานเพิ่มเติม

๒.๔ ความรักการอ่าน (ดูจากบันทึกพัฒนาการช่วงก่อนทดสอบกลางภาค)

ระดับ ๓ (ดีมาก) ถ้ายืมหนังสือและรายงานการอ่าน ๓ เรื่องขึ้นไป

ระดับ ๒ (ดี) ถ้ายืมหนังสือและรายงานการอ่าน ๒ เรื่อง

ระดับ ๑ (ปรับปรุง) ถ้ายืมหนังสือและรายงานการอ่านเรื่องเดียว

๒.๕ ทดสอบปลายภาค ให้อธิบายความหมายและประเมินคุณค่าของบทกลอน

ใช้เกณฑ์เดียวกับข้อ ๒.๒

กิจกรรมต่อเนื่อง

๑. เลือกห้องบทกลอนที่ชอบ

๒. ฝึกเขียนอักษรไทยน้อยไปด้วย

๓. ฝึกเล่าเพื่อเตรียมสาคิดในโอกาสต่างๆ

เครื่องมือเพิ่มเติม

๑. ใบความรู้ วรรณกรรมอีสานเรื่อง พญาคำกอง (สอนไพร่)